

No afluïxeu, presidents!

written by Mireia Juanola | 9 de juliol de 2018

Com a ciutadana de Catalunya he de dir que, malgrat les vicissituds que hem patit d'ençà que vam començar el periple del "prussés", em sento satisfeta de les actuacions dels nostres representants en la majoria de les circumstàncies que hem hagut de patir com a poble català en el nostre llarg recorregut cap a la llibertat.

Vam començar el 2010 amb la manifestació en contra de la sentència de l'Estatut, quan per primera vegada l'Estat espanyol es va deslegitimar per continuar governant-nos.

Vam crear l'ANC, vam demanar les urnes, vam demanar poder fer un referèndum i vam tenir el 9N desfiant l'Estat, vam desafiar novament l'Estat amb el referèndum vinculant de l'1-0 i la ciutadania el va defensar aferrissadament davant les agressions de l'Estat espanyol. Allí ens vam refundar com a poble català, quan milers de persones, independentment de l'origen o la procedència, van sortir com un sol poble a defensar una democràcia que ens estaven (i estan) escatimant i a defensar, també, uns drets que tenim com a ciutadans de la Unió Europea i del món.

Tots en sabem les conseqüències: presoneres i presoners polítics injustament engarjolats, desorbitades quantitats de fiances abonades, multes, gent denunciada per delictes inexistents, vulneració de la llibertat d'expressió, i el més greu, vulneració del nostre dret com a ciutadans de poder tenir com a president aquell que va ser lliurement escollit a les urnes.

Per sort la creativitat i innovació dels catalans és a prova de foc, com la nostra paciència i resiliència. Tossudament i pacíficament alçats, resistim com el jonc!

Potser sí que ens van flaquejar les cames en algun moment

(encara que jo sincerament no ho crec), però va ser, segurament, la força incontrolada de l'Estat que ens va espantar molt, perquè ja sabem que, el nostre, és un poble pacífic que no està disposat a vessar ni una gota de sang per defensar cap idea, per més legítima que sigui.

No som un poble violent i mai hem volgut violència en cap circumstància; potser perquè l'hem patida a bastament sabem el sofriment que suposa, i no ho volem per a ningú.

Però com tot a la vida, les accions, siguin les que siguin, sempre tenen conseqüències, i la conseqüència pràctica del que ha passat fins ara és que tenim una victòria democràtica, una república declarada i suspesa, un president legítim a l'exili, i un president autonòmic forçat per restaurar els nefastos efectes de l'il·legal 155 i per reconduir la vergonya de la manca de diàleg de l'Estat espanyol vers una condició que és internacionalment legítima: el Dret a Decidir.

Vist així, hem arribat molt lluny, tant que no podem rebaixar ni un graó de l'escala on ens hem enfilat. Hi tenim tot el dret del món. No hem de renunciar a res!

Els catalans som un poble mil·lenari, mediterrani, amb llengua i cultura pròpies construït a partir de les aportacions de tots els que s'hi ha volgut instal·lar o quedar-s'hi des del respecte i la tolerància. Però ara és el moment de refer una llarga història de greuges i persecucions.

Tenim el dret a decidir el nostre futur, a decidir l'esdevenidor de les generacions futures i no volem estar sotmesos a aquells que s'han deslegitimat per governar-nos a partir de la violència i la coacció.

Per això us demanem: no afluïeu, presidents!, ni des de l'exili, ni des de la taula de negociació. Hi som tots, fermes, preparats per seguir lluitant pel que un dia col·lectivament vam començar de nou, seguint l'exemple de tantes generacions passades, amb l'objectiu de lluitar per un futur digne, just i

lliure!

Serem la llum, serem el braç i serem la força per continuar endavant! No afluixeu! Seguim!